

D ů v o d y:

Podle ustálené praxe nejvyššího soudu lze vésti exekuci i na peněžité pohledávky, jež jsou podmíněné, časem doložené, sporné nebo závislé na vzájemném plnění (sb. n. s. 4090, 9197, 10587 a j.). Lze proto vésti exekuci podle § 294 ex. ř. i na nájemné teprve v budoucnosti dospívající, a to i když nájemní smlouva nebyla sjednána na určitý čas. Zabavením pohledávky a doručením platební záповědi poddlužníkovi nabývá vymáhající věřitel na nájemném soudcovského zástavního práva, jež jest právem na oddělené uspokojení. Podle § 12 konk. ř. čís. 64/1931 zde v úvahu přicházejícího nejsou práva na oddělené uspokojení prohlášením konkursu dotčena. Výjimkou stanoví § 13 konk. ř. čís. 64/1931, že prohlášením konkursu zanikají práva na oddělené uspokojení, kterých věřitelé na úpadcově jmění nabyli exekucí v posledních šedesáti dnech před prohlášením konkursu, než ani v takovém případě nemá zánik zástavních práv o sobě v zápětí zrušení exekuce (sb. n. s. čís. 2470, 6025, 6067) a není důvodem pro její zrušení (sb. n. s. čís. 10002, 11170). Dovolací rekurs neprávem poukazuje k § 11 konk. ř. čís. 64/1931, ana exekuce byla povolena dne 19. března 1932, tedy před prohlášením konkursu, k němuž došlo teprve dne 16. června 1932. Ale dovolací rekurs nemá pravdu ani, pokud se odvolává na předpisy exekučního řádu o vnucené správě, podle nichž exekuce povolená před zahájením vnucené správy na nájemné, splatné teprve budoucně, pozbývá právního účinku poznámkou správy, pokud se týče odevzdáním nemovitosti vnucenému správci a má býti na návrh zrušena (§§ 103 a 119, třetí odstavec ex. ř.), any podle § 188 konk. ř. čís. 64/1931 platí pro konkursní řízení podpůrně jen předpisy o řízení a o příslušnosti ve věcech sporných a předpisy o řízení exekučním jen v případě § 121 konk. ř. čís. 64/1931, t. j. při soudním prodeji, a i v tomto případě jen s odchylkami tam uvedenými.

Čís. 12580.

Knihovní poznámkou vnucené správy (odevzdáním nemovitosti vnucenému správci) pozbývá právního účinku postup nájemného dospívajícího teprve po zápisu poznámky (po odevzdání nemovitosti).

(Rozh. ze dne 5. května 1933, R I 386/33.)

K návrhu dlužníka zrušil soud první stolice exekuci vnucenou správou nemovitosti, povolenou československému státu k vydobytí daňové pohledávky. D ů v o d y: Dlužník navrhl zrušení vnucené správy tvrdě, že nelze očekávatí docílení výtěžku, kterého by bylo lze upotřebiti k uspokojení vymáhající strany. Úhrnný výtěžek z nemovitosti činí prý ročně Kč 22.148.—. Tento výtěžek jest prý postoupen z části hypotekárním věřitelům k zaplacení nezaplacených starých a běžných úrokových splátek, z části Anně N-ové ke krytí běžných jejích mzdových pohledávek za obstarání správy, dohlížení a udržování ne-

movitosti v dobrém stavu. I kdyby však tomu tak nebylo a povinná strana měla by právo volně nakládati s výtěžkem z činží, bylo by zaplatiti z ročních příjmů především správní výlohy ve výši asi 13.500 Kč. Ze zbytku asi 8.700 Kč bylo by zaplatiti napřed úroky z předcházejících hypotek ročních 31.000 Kč, takže za žádných okolností nelze očekávati výtěžek, který by mohl býti upotřeben ke krytí vymáhané pohledávky. **R e k u r s n í s o u d** zamítl návrh dlužníka na zrušení exekuce. **D ů v o d y:** Návoru prvního soudu, že od vnucené správy nelze delší dobu očekávati výtěžek, kterého by bylo lze použiti k uspokojení vymáhajícího věřitele, nelze přisvědčiti proto, že povinný sám připouští, že čistý výtěžek z činže činí ročně 8.677 Kč. Okolnost, že hypotekárním věřitelům byla postoupena dokonce i činže, která se stane teprve budoucně, tedy za vnucené správy, splatná a že ani tato činže nedosáhne výše hypotekárních úroků, nemůže odůvodniti zrušení vnucené správy. Vnucená správa se vztahuje následkem své absolutní povahy podle § 103 ex. ř. na všechny výtěžky z nemovitosti, kromě těch, na které již třetí osoby nabyly práv, tedy kromě již splatných činží, které byly postoupeny hypotekárním věřitelům (Neumann, str. 403). Činže, které teprve v budoucnosti se stanou splatnými, zůstanou předmětem vnucené správy, i když byly dříve postoupeny třetím osobám, neboť toto právo třetích osob není věcným právem a nepřekáží vnucené správě. Roční činže, které zůstávají předmětem vnucené správy, dosahují však značné výše a, poněvadž jde o daně, které podle § 120 čís. 1 ex. ř. jest zapraviti z výtěžku nemovitosti v prvním pořadí, není vyloučena možnost, že vymáhající věřitelka aspoň částečně dosáhne z vnucené správy uspokojení a zrušení vnucené správy se proto nejeví podle § 129 ex. ř. odůvodněným.

N e j v ý š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Dovolací rekurs se odkazuje na v podstatě správné důvody rekursního rozhodnutí, k nimž se dodává, že, pozbývá-li knihovni poznámkou vnucené správy pokud se týče odevzdáním nemovitosti vnucenému správci právního účinku exekuce, povolená před zahájením vnucené správy na nájemné, splatné teprve budoucně (úř. sb. čís. 240, zdejší rozhodnutí R II 32/33, čís. 12472 sb., a stejně Neumann, Komentář k ex. ř., 1928, str. 404 u § 103 a str. 439 u § 119), platí to tím spíše o postupu nájemného, dospívajícího teprve po zápisu poznámky pokud se týče po odevzdání nemovitosti. Poukazuje-li dovolací rekurent k tomu, že jde o staré daňové nedoplatky, jež nepožívají nároku na přednostní uspokojení, pokud se týče, že z exekučního návrhu neplyne, že jde o daně ne starší tří let, a že vymáhající věřitel nic takového netvrdil, přezírá, že návrh na zrušení exekuce učinila povinná strana a že proto na ní bylo, by v prvé stolici uvedla vše, oč návrh opírá, a tedy také okolnost teprve nyní přednesenou, že exekucí se dobývají staré daňové nedoplatky, na které by se nedostalo ani, kdyby postup budoucího nájemného nebyl účinný.